

חצי-בן

אגדת פונג'ב (הודו)

היה היה מלך שלא היו לו ילדים והדבר העציב אותו כל כך, שבחר את המיטה העלובה, המרופטת והשבורה ביותר ונשכב בה בגן המלכותי היפה. שם שכב, בין פרחים, עצי פרי, פרפרים וציפורים נהדרות, בלי לשים לב על היופי שסביבו. זו הייתה הצורה שבה ביטא את עצבותו.

וכשכך שכב כך, עבר דרך הגן פקיר קדוש. הוא ראה את המלך ושאל מה הביא אותו למצב העלוב הזה. "למה לך לשאול" ענה המלך, אך כשהפקיר המשיך ושאל אותו בשלישית, המלך ענה בעצב "אין לי ילדים!" "זה הכל?" ענה הפקיר "הנה קח את המקל שלי וזרוק אותו פעמיים על עץ המנגו העומד שם. בפעם הראשונה יפלו חמישה פרות מנגו, בפעם שנייה שניים. יהיו לך שבעה בנים אם תיתן לכל אחת משבעת המלכות שלך לאכול פרי אחד מאלה. המלך שמח מאוד, לקח את המקל של הפקיר והלך לעץ

המנגו. ואכן, בזריקה הראשונה נפלו חמישה פרות ובזריקה השנייה שניים. אלא שהמלך לא הסתפק בכך ורצה לנצל את ההזדמנות. הוא זרק את המקל בשלישית אך להפתעתו ואכזבתו המקל נשאר על העץ ושבעה פרות המנגו עפו למקומותיהם, שם נשאר תלויים, בלי שיכול היה להגיע אליהם. לא הייתה למלך ברירה, הוא חזר אל הפקיר וסיפר לו

מה קרה.

"זו תוצאת תאוותנותך" ענה הפקיר "שבעה בנים היו מספיקים לכל אחד, אבל אתה לא הסתפקת בכך! טוב, אתן לך עוד הזדמנות אחת. לך חזרה אל העץ ותמצא את המקל שלי על הארץ. זרוק אותו שוב אבל תשמר ואל תעשה דבר אחר, כי אם לא תשמע לי הפעם, תוכל לשכב על המיטה העלובה הזו עד סוף ימיך."
המלך חזר לעץ המנגו, וכששבעה הפרות נפלו, פעם הראשונה חמישה, פעם השניה שניים, הוא אסף אותם,

וכדי לא להתפתות יותר הלך ישר לארמון ונתן אותם מיד למלכות שלו.
אלא שהמלכה הצעירה ביותר לא הייתה בבית והמלך שם את המנגו בארון קטן שעל הקיר, כדי שהיא תאכל אותו כשתחזור. ובינתיים לארון ניכנס עכבר חמדן קטן ונגס חצי מהפרי. לא עבר זמן רב והמלכה השביעית חזרה וראתה את שש המלכות האחרות מלקקות את שפתותיהן. היא שאלה מה אכלו.
"המלך נתן לכל אחת מאתנו מנגו מתוק" ענו "ואת שלך שם בתוך הארון הקטן."
המלכה הצעירה רצה מיד אל הארון, מצאה את מחצית המנגו שנשאר שם, ואכלה אותו בתיאבון.
חודשים אחדים מאוחר יותר כל אחת משש המלכות המבוגרות ילדה בן, אך למלכה הצעירה ביותר נולד חצי בן, לא יותר, וכך גם קראו לו, חצי-בן. הייתה לו רק עין אחת, זרוע אחת, רגל אחת. נכון, כשהביטו עליו מהצד הוא נראה נסיך יפה ביותר, אבל כשהביטו מקדימה, ראו כי הוא רק חצי נסיך. בכל זאת הוא גדל יפה ונעשה חזק, וכשאחיו יצאו לציד הוא רצה לצאת אתם.
"איך תוכל לצוד" בכתה אמו, שתמיד דאגה לו מאוד "איך תוכל להחזיק קשת כשאתה רק חצי בחור."

"אז תרשי לי לשחק כאילו אני צד" ענה הנסיך שלא נרתע "רק תני לי קצת צידה, כפי שקיבלו אחי האחרים, ואני כבר אסתדר."

"איך אוכל להכין צידה לחצי-בן?" בכתה אמו "לך ובקש ממלכות אחרות, אולי יתנו לך קצת."

והוא הלך למלכות אחרות אבל אלה נתנו לו דברי אוכל מלאי עפר, כדי להתבדח על חשבון הבחור המסכן. ששת הנסיכים השלמים וחצי-בן הקטן יצאו לצוד, וכשהתעייפו ונעשו רעבים, התיישבו לאכול את הצידה שהביאו אתם.

הנסיך חצי-בן שם את אוכל לחצי הפה שלו מצא שזה מלא עפר וחול. הוא חשב שנפלה כאן טעות כלשהי, הלך לאחיו וביקש שיתנו לו משלהם. אבל הם רק לעגו לו.

אחרי שהנסיכים אכלו המשיכו ללכת והגיעו לשדה מלוונים. השדה היה מגודר בגדר קוצנית ורק מעבר צר ניתן היה למצוא. בדרך המעבר הזה יכול היה לעבור רק חצי-בן, אבל לא הנסיכים השלמים. לכן, בזמן שהנסיכים השלמים נשארו בחוץ, חצי-בן אכל מהמלוונים המתוקים שבשדה, וכשביקשו שיזרוק להם כמה מלוונים רק צחק "תזכרו את האוכל שביקשתי!"

האחים השלמים התרגזו מאוד, רצו לבעל השדה וסיפרו שחצי-בן עושה נזק לשדה שלו. הם ראו איך בעל השדה תופס את חצי-בן, שכמובן לא יכול היה לברוח מהר, וקושר אותו לעץ, ואחר כך הלכו משם.

אלא שלנסיך חצי-בן הייתה תמורה על היותו רק חצי בחור. היה זה כישוף בו יכול היה לצוות על חבל לעשות כל דבר שרק ירצה. לכן, כשראה את אחיו עוזבים קרא "תקרע חבל, תקרע! האחרים הולכים!" החבל נקרע מיד וחצי-בן יכול היה ללכת עם האחרים, שהופתעו מאוד.

בהמשך הדרך הם הגיעו לעץ שזיפים מלא פרי תלוי על ענפים דקיקים. הענפים יכלו לשאת רק את משקלו של חצי-בן והוא עלה על העץ כדי לאכול מהפרי. וכשהאחרים ביקשו שיזרוק להם כמה שזיפים, הוא צחק "תזכרו את האוכל שביקשתי!"

האחים הלכו לבעל העץ וסיפרו לו על הילד שאוכל מהשזיפים שלו. גם הפעם בעל העץ קשר אותו, אבל הנסיך חצי-בן קרא "תקרע חבל!", השתחרר ורץ אחרי אחיו, שלא יכלו להבין איך חצי בחור מסכן מערים עליהם.

כך הם המשיכו עד שהגיעו לבאר מים. הם חיכו

שחצי-בן ישאב מים כדי לשתות ואז דחפו אותו פנימה.
"זה הסוף של חצי-בן הקטן!" אמרו לעצמם ורצו משם
צוחקים.

חצי-בן נשאר בבאר, ושם נדבק היטב לשקע בקיר. אך
הבאר הייתה ביתם של שלושה - שדון, נחש ויונה. הם
באו לבאר בערב ושוחחו ביניהם. לא הרגישו כלל
בחצי-בן הנמצא שם.

סיפר הנחש "יש לי אוצרות של שבעה מלכים בתחתית
הבאר! ומה לך, שדון?"

"אני כועס על בת המלך. גרמתי לה לחלות ובקרוב
אהרוג אותה. ומה כוחך היונה?"

"מי שיאכל מפוך כנפיי יבריא מכל מחלה, גם החמורה
ביותר!" סיפרה היונה.

בבוקר יצאו שלושתם, השדון, היונה והנחש, כל אחד
לעיסוקו, עדיין בלי שהרגישו בחצי-בן ששמע הכל.
לקראת צהריים הגיע לבאר מוביל גמלים וכדי לשאוב
מים הוריד דלי על חבל לבאר. הנסיך חצי-בן תפס
בחבל והחזיק חזק.

מוביל הגמלים הרגיש שהדלי שלו כבד מדי והסתכל
פנימה כדי להבין את הסיבה. כשראה את חצי-בן מחזיק
בחבל נבהל מאוד וברח.

"משוך, חבל, משוך למעלה!" קרא חצי-בן והחבל הוציא
אותו מהבאר.

מיד התחיל הנסיך ללכת אל העיר הסמוכה, שם הכריז
על עצמו כרופא, שבא לרפות את בת המלך.

"תשמר! תשמר!" קראו לו השומרים בשער "אם לא
תצליח, תשלם בראשך. רבים כבר ניסו ומה אתה,
חצי-אדם, תוכל כבר לעשות?"

אך חצי-בן אסף כבר בבאר קצת מפוך כנפי היונה ולא
פחד כלל. הוא הודיע שמוכן יהיה לקבל את העונש אם
ייכשל, אבל אם יצליח, הוא דורש את בת המלך לאישה,
ומחצית המלכות כתוספת.

"מחצית מלכות תתאים בדיוק לחצי-אדם" אמר.

ואמנם, כשהנסיכה רק טעמה קצת מהפוך הבריאה
מיד, לחייה האדימו ועיניה הבריקו. המלך היה כה
מאושר שנתן מיד פקודה להכין חתונה.

ששת האחים של נסיך חצי-בן היו בין המוזמנים לנשף,
והם התמלאו בקנאה כשהבינו שהחתן הוא לא אחר
אלא חצי-בן השנוא עליהם.

כדי לנקום בו הלכו למלך אבא הכלה וסיפרו לו שהחתן
הוא בן מטאטא רחובות, ונחות מדי כדי להיות לחתנו.
המלך האמין להם וציווה לגרש את חצי-בן מעיר הבירה.

אך הנסיך חצי-בן שאל מאחד התושבים שבע פרדות,
הלך אתן לבאר בזמן ששלושת גרי הבאר לא היו שם,
ירד בעזרת החבל, מצא את אוצרות שבעת המלכים,
העמיס אותם על פרדות והביא למלך העיר. אחר כך
סיפר את קורותיו, והסביר שהוא רק חצי-בן שלא
באשמתו.

המלך ציווה להמשיך בחתונה והאחים של חצי-בן גורש
בבושת פנים.

הנסיכים עדיין קנאו בחצי-בן ודיברו ביניהם "אם הוא
הצליח להוציא מהבאר כה הרבה אוצרות, אולי גם
אנחנו נצליח בכך."

הם יצאו לבאר והתחילו לחפש את האוצרות בפנים.
אלא שהשדון הגיע בערב, ראה אותם ואכל את כולם,
זה אחרי זה.

זה היה סופם ונסיך חצי-בן הפך למלך גדול למרות
היותו רק חצי-בן.